

πείθηται τὸ πλῆθος, ταῦτόν, καὶ δὴ καὶ ἑνὸς ἀνδρός, ὅποταν 5
καλοὶ ἐν ψυχῇ λόγοι ἐνόντες μηδὲν ποιῶσιν πλέον ἀλλὰ δὴ
τούτοις πᾶν τοῦναντίον, ταύτας πάσας ἀμαθίας τὰς πλημ-
μελεστάτας ἔγωγ' ἂν θείην πόλεώς τε καὶ ἑνὸς ἐκάστου τῶν c
πολιτῶν, ἀλλ' οὐ τὰς τῶν δημιουργῶν, εἰ ἄρα μου καταμαν-
θάνετε, ὦ ξένοι, ὃ λέγω.

ΚΛ. Μανθάνομέν τε, ὦ φίλε, καὶ συγχωροῦμεν ἃ 5
λέγεις.

ΑΘ. Τοῦτο μὲν τοίνυν οὕτω κείσθω δεδογμένον καὶ λεγό-
μενον, ὥς τοῖς ταῦτ' ἀμαθαίνουσι τῶν πολιτῶν οὐδὲν ἐπι-
τρεπτέον ἀρχῆς ἐχόμενον καὶ ὥς ἀμαθέσιν ὀνειδιστέον, ἂν
καὶ πάνυ λογιστικοὶ τε ᾖσι καὶ πάντα τὰ κομψὰ καὶ ὅσα
πρὸς τάχος τῆς ψυχῆς πεφυκότα διαπεπονημένοι ἅπαντα, d
τοὺς δὲ τοῦναντίον ἔχοντας τούτων ὥς σοφούς τε προσρη-
τέον, ἂν καὶ τὸ λεγόμενον μήτε γράμματα μήτε νεῖν
ἐπίστωνται, καὶ τὰς ἀρχὰς δοτέον ὥς ἔμφροσιν. Πῶς γάρ
ἂν, ὦ φίλοι, ἄνευ συμφωνίας γένοιτ' ἂν φρονήσεως καὶ τὸ 5
σμικρότατον εἶδος; οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἢ καλλίστη καὶ μεγίστη
τῶν συμφωνιῶν μεγίστη δικαιοτάτ' ἂν λέγοιτο σοφία, ἥς ὁ
μὲν κατὰ λόγον ζῶν μέτοχος, ὁ δὲ ἀπολειπόμενος οἰκοφθό-
ρος καὶ περὶ πόλιν οὐδαμῇ σωτὴρ ἀλλὰ πᾶν τοῦναντίον
ἀμαθαίνων εἰς ταῦτα ἐκάστοτε φανεῖται. Ταῦτα μὲν οὖν, e
καθάπερ εἵπομεν ἄρτι, λελεγμένα τεθήτω ταύτη.

ΚΛ. Κείσθω γὰρ οὖν.